

Foto: Paul Huisman

‘Een nieuwe lente een nieuw geluid.’

Een nieuw jaar, een nieuw uiterlijk, een nieuwe nieuwsbrief.

Heel veel nieuws onder de zon maar gelukkig nog steeds met dezelfde oude en vertrouwde mensen, met dezelfde doelstelling en dezelfde instelling. Maar waarom nou ineens deze verandering? We gaan het uitleggen...

We zijn in ons hospice vorig jaar al gestart met iets wat we een beetje een huisstijl kunnen en mogen noemen. Gewoon een paar herkenbare plaatjes. Of beter gezegd een achttal foto's die samen met elkaar en in één oogopslag, laten zien wat het hospice allemaal te bieden heeft. Eigenlijk heel eenvoudig, heel herkenbaar maar vooral heel duidelijk zichtbaar. Warmte, huiselijkheid, rust, ruimte en zorg.

We gebruiken deze huisstijl sinds vorig jaar op een informatiemap die onze gasten en hun naasten bij opname of tijdens hun kennismaking met ons hospice krijgen. We hebben kaarten laten drukken die we voor uiteenlopende doeleinden kunnen gebruiken.

De kaars die aangeboden wordt aan de nabestaanden wanneer de overleden gast uitgeleide gedaan wordt, is hiermee ook bedrukt.

Hetzelfde plaatje siert ons koffieapparaat, en nu, vanaf april 2021, deels ook deze nieuwsbrief.

Momenteel wordt achter de digitale schermen, druk en hard gewerkt aan een nieuwe website. Dit allemaal in dezelfde stijl, met dezelfde kleuren en foto's. Hier zijn we trots op en hier staan we voor.

Maar hoe mooi de foto's ook zijn, hoe kleurrijk, hoe zonnig, hoe ruimtelijk, hoe netjes en sfeervol, dit alles wordt uiteindelijk pas echt ingekleurd door onze 90 vrijwilligers.

Zonder hen, zijn het maar lege plaatjes, zonder warmte, sfeer, kleur en zonder de warme en persoonlijke zorg en huiselijkheid die ons hospice tot een bijzondere plek maakt voor onze gasten en alle mensen die bij ze horen.

Column

Chantal Gommans

Het kan niet fout gaan, hooguit anders dan verwacht...

Ik denk dat iedereen hierin zich kan verplaatsen. We hopen elke dag weer opnieuw op overzicht en duidelijkheid. We plannen ons suf, regelen onze zaakjes graag al ruim van te voren en verzekeren ons van zoveel mogelijk veiligheden en vrijheden... Agenda's, afspraken, regeltjes of gewoontes geven onze dagen structuur. Heerlijk. Het biedt ons vrijheid en ruimte. Maar wel graag tussen alle lopende afspraken en regeltjes in. Dat bedoel ik dus...

Maar wat nou als het ineens anders gaat. Als het verwachte ineens overgaat in iets onverwachts. Wat doe je dan. Als het niet regent maar de zon schijnt, wanneer je avondje vrij ineens wordt verstoord door bezoek. Als je opstaat met hoofdpijn in plaats van een uitgerust gevoel. Tja...

En loopt het dan in het honderd? Is er dan echt een man overboord? Zijn de poppen dan echt aan het dansen...? Nee eigenlijk niet, eigenlijk helemaal niet. Want we zijn flexibel, we houden van uitdagingen en we zien mogelijkheden in plaats van problemen, er zijn kansen en al met al houden we het onverwachte en pakken we deze bijzondere momenten die het leven ons geeft. De cadeautjes van de dag, de dingen die we van tevoren niet wisten maar die we nooit hadden willen missen...

Zo vergaat het eigenlijk ook met de meeste van onze gasten.

Soms is hun ziekte of aandoening een regelrechte (onaangename) verrassing.

Soms is het een enigszins passende stap in een langdurig of kortstondig ziekteproces. Maar slechts zelden komt het gelegen... En wanneer een gast bij ons verblijft blijven er altijd wensen, verlangens, doelen en belangrijke momenten om naar uit te zien. Soms enkele weken verder, maar soms ook heel klein en dichtbij. Gewoon en hopen dat na eventjes rusten er weer wat energie is voor de komende visite of misschien een wandeling.

Een glimlach, een hand op jouw hand of gewoon een welgemeend en dankbaar dankjewel. Het zijn de kleine dingetjes waar je blij van kan worden, waarvan je energie krijgt. Een energie die je als vrijwilliger hier naar toe brengt. Een energie die elke vrijwilliger naar elke dienst weer mee mag nemen naar huis. Gewoon om dat je dit gewoon doet omdat je het wil doen. Omdat het goed voelt om te doen en omdat het fijn is om te doen. Heel gewoon, voor jou als vrijwilliger maar heel bijzonder voor onze gasten en familie... dank jullie wel.

Los laten en weer door...

Het is eind maart 2021... en mijn werkzaamheden als verpleegkundig specialist binnen Icare en de hospices zal stoppen. Al een hele tijd een bijzonder idee waar ik eigenlijk niet al te vaak aan wil denken. Het lijkt me heel bijzonder om mijn dag in de toekomst heel anders te moeten invullen. Het werk is een onderdeel van mijn leven, het vult mijn dagen met plezier. Ik geniet er enorm van. Hoe het zal gaan wanneer ik dit niet meer heb? Best een spannend idee...

Zal ik het erg gaan missen, de bijna dagelijkse ritjes naar de hospice? Het landweggetje naar de mooie boerderij met z'n vergezichten waar de poes me welkom heet met z'n gemiauw? Mijn collega's van Icare, de vrijwilligers en de coördinatoren? Betrokken, sommigen zelfs vanaf het eerste uur. De bijzondere gesprekken met de zieken, de zorgen van de familie, de vragen van de zorgverleners, het puzzelen naar de beste opties voor behandeling van de klachten, de nieuwe ontwikkelingen op palliatief gebied maar heel zeker ook 'de keukentafel gesprekken' onder het genot van een heerlijk kopje cappuccino in hospice Eesinge. Dit alles heet 'loslaten' een niet onbekende kreet in de palliatieve zorg! Loslaten om vervolgens de 'kwaliteit van leven' vast te houden.

Alles wat ik de afgelopen jaren geleerd heb van al die zieken die hun leven los moesten laten is, dat er geen draaiboek voor bestaat. Ieder mag het op z'n eigen manier doen. Met bewondering, respect, verdriet en verbazing heb ik gezien dat ieder op zijn/haar eigen wijze toch meestal de overgang kan maken om het leven in vertrouwen los te laten.

Dankbaar ook dat we in een land leven met bijna onbegrensde zorgmogelijkheden. Niet alleen op het gebied van medische kennis en hulpmiddelen maar ook om 'pareltjes' aan de dagen toe te voegen door bijvoorbeeld het organiseren van een ambulance- of vaarwens! Je zou willen en wensen dat iedereen op de wereld die ongeneeslijk ziek wordt dezelfde zorg en aandacht krijgt maar dat is helaas nog lang niet zover....

Min of meer per toeval raakte ik jaren geleden betrokken bij de gezondheidszorg in Suriname en heb de Stichting Surizorg opgezet. Deze stichting houdt zich bezig met kennisdeling palliatieve zorg, zowel voor verpleegkundigen als voor vrijwilligers.

Ongeveer 2x per jaar organiseren we scholingen in Suriname, verscheppen we 2^e kans materialen en zijn we betrokken bij de verdere ontwikkeling van hospice De Horizon. Het begrip hospice en vrijwilligerswerk waren lang nog een relatief onbekend begrip in Suriname.

Fijn was het te merken dat iedereen die zich betrokken voelden bij hospice Eesinge, zich ook spontaan hebben ingezet om de toekomstige coördinatoren Jane en Carmen van het eerste hospice in Suriname in ons hospice te ontvangen en wegwijs te maken in hun toekomstige werkzaamheden. Het 'er zijn' voor elkaar werd hier heel mooi merkbaar.

Vanuit deze betrokkenheid is er de afgelopen jaren steeds meer verbinding ontstaan tussen hospice Eesinge en De Horizon in Paramaribo! Een volle zolder met overtollige- nog heel goed bruikbare materialen- zoals onlangs de 'oude' bedden, kasten, verpleeg- en wondmateriaal worden met regelmaat richting Suriname verscheept.

In Nederland is hospicezorg een begrip en mag iemands financiële onvermogen geen reden zijn om niet opgenomen te kunnen worden. In Suriname is het echter nog niet zover dat bijvoorbeeld alle zorgverzekeraars ondanks eerdere beloftes de hospicezorg vergoeden. Een dag zorg kost daar ongeveer 50 euro en dat is voor een heel groot deel van de bevolking helaas niet te betalen. Het land heeft het economisch zwaar en Covid-19 speelt ook daar een bizarre rol.

Vanuit het Diakonessenziekenhuis in Suriname, wat zich erg betrokken voelt bij de ontwikkeling van palliatieve zorg, is onlangs een Hospice Verblijf Fonds opgezet. Uit dit fonds kunnen de zorgkosten vergoed worden voor de minder financieel draagkrachtigen. Een mooi initiatief! De Stichting Surizorg wil ondersteuning aanbieden om toch de zorg in het hospice voor iedereen bereikbaar te maken.

Hoe dan?

We gaan stappen! Steppend vanuit Haarlem naar Santiago de Compostella volgen we de westelijke pelgrimsroute. Een lange tocht van 2400 km door België, Frankrijk en Spanje. Met deze activiteit proberen we meer geld bijeen te brengen voor het Hospice Verblijf Fonds. Palliatieve zorg, terminale zorg, we hopen allemaal dat die fase voor een ieder van ons nog lang op zich laat wachten. We weten ook dat het zomaar ineens zover kan zijn...

Aukje, Ena en Albi

Voor alle gasten uit ons Meppeler hospice, waarvan we gezien hebben hoe moeilijk en zwaar het loslaten soms ook was, willen wij met minimale middelen het maximale uit deze tocht halen. Een symboliek uit respect. Dus geen luxe hotels maar slapen in een tentje, geen restaurantfood maar eten maken op een gasbrandertje, minimale bagage want op de step kun je niet veel meenemen.

Op 2 mei a.s. is het hopelijk zo ver. Het loslaten gaat beginnen.

Wil je ons volgen? Dat kan via Instagram: [step_pelgrims](#) of via de app: Polarsteps.

Via de website: [www.surizorg.com](#)

Wil je ons project (Hospice Verblijf Fonds) financieel ondersteunen? Dat kan via:

[Geef.nl](#) of via NL65 RABO 0147 2549 73 t.n.v. Stichting Surizorg.

Dat we maar mogen blijven verbinden en weer los kunnen laten...

Hartelijke groet, Albi Popken

Van het bestuur van de 'Vrienden van Hospice Eesinge Meppel e.o.'

In deze nieuwsbrief dit keer geen uitgebreid verslag van de activiteiten van de Stichting vrienden Hospice, omdat er vanwege Corona weinig ontmoetingen plaatsvonden. Wél kon er uitgebreid bedankt worden. Op initiatief van Jac werden alle vrijwilligers, rond de jaarwisseling, met een gift en een bedankkaart bedankt voor hun inzet voor het hospice.

Onze penningmeester Leo kon ook enkele donateurs bedanken voor hun financiële bijdrage d.m.v. de vierkante bedankkaart die Hermina altijd verzendt.

De stichting Vrienden Hospice heeft financieel bijgedragen voor de aanschaf van een nieuw koffiezetapparaat en vrieskast, beide waren aan vervanging toe.

U kunt het werk van Hospice Eesinge Meppel ondersteunen door vriend te worden van de hospice of u kunt eenmalig een gift overmaken naar bankrekeningnummer NL 82 RABO 0126 3470 93 o.v.v. "Eenmalige donatie".

U kunt zich aanmelden als vriend bij de secretaris van de vrienden: Lia Hoekman
Mail: vrienden@hospicemeppel.nl
Tel. 06 11 86 49 63

De Stichting Vrienden Hospice Eesinge en Stichting Hospice Eesinge zijn door de Belastingdienst aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat u een gift aan deze stichtingen kunt aftrekken van de belasting.

Wist u dat...

- * We weer vier nieuwe vrijwilligers hebben opgeleid, waaronder één man?
- * We door onze burens regelmatig verworden met kniepertjes en zelfgebakken taart?
- * Hennita Schoonheim per 1 juni 2021 de nieuwe directeur-bestuurder wordt van Acanthis?
- * We in onze huiskamer een kinderhoekje gemaakt hebben?
- * De huiskamer verder ingericht gaat worden, als de winkels weer opengaan?
- * De tuinvrijwilligers in het open gedeelte van de kapschuur een schommel opgehangen hebben?
- * Henk Boland van maandag tot en met vrijdag de boodschappen voor ons haalt en bezorgt?
- * Bakker Steenbergens zijn ambachtelijk gebakken brood voor ons achteruit legt, zodat we nooit misgrijpen?
- * We mooie, nieuwe stoelen bij de keukentafel en op de gasten verblijven hebben en de oude stoelen gebruiken in het kantoor?
- * Al vele vrijwilligers en coördinatoren vrijwillig gevaccineerd zijn tegen corona?
- * We samen met Stichting Oud Meppel bezig zijn om de geschiedenis van het hospice te documenteren, zodat het zichtbaar wordt voor iedereen?
- * We dit in de volgende nieuwsbrief uitgebreid gaan behandelen?
- * We dit jaar onze jubilarissen thuis bezocht en verrast hebben met een attentie?
- * We door een toevallig bericht op facebook, weer vele nieuwe vrijwilligers zich aangemeld hebben?
- * De gemiddelde leeftijd van onze vrijwilligers 61,3 jaar is?
- * We een heel bijzondere, nieuwe medewerker hebben en dat dit onze koffiemachine is?
- * Deze koffiemachine ontzettend lekkere koffie en chocolademelk voor ons bereidt?

Colofon

Redactie: info@hospicemeppel.nl

Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat dit de redactie dan weten.

Hospice Eesinge Meppel

Hoogeveenseweg 27, 7943 KA Meppel

T: 0522 475101 | E: info@hospicemeppel.nl

W: www.hospicemeppel.nl

IBAN NL 13 RABO 0134 9721 20

Er waren eens drie bomen

Er waren eens drie bomen die alle drie in een hevige storm een grote tak waren kwijtgeraakt. De drie bomen waren elk op een andere manier met hun verlies omgegaan.

Jaren later ging ik de bomen weer opzoeken. Gisteren heb ik ze weer gevonden en gesproken.

De eerste boom rouwde nog altijd om zijn verlies en zei ieder voorjaar als de zon hem uitnodigde om te groeien: 'Nee, dat kan ik niet, want ik mis een belangrijke tak'.

Ik zag dat hij klein was gebleven en in de schaduw stond van de andere bomen.

De zon drong niet meer tot hem door. De wond was duidelijk zichtbaar en zag er naakt uit.

Het was het hoogste punt van de boom. Hij was niet verder gegroeid.

De tweede boom was zo geschrokken van de pijn dat hij snel had besloten het verlies te vergeten. Hij was moeilijk te vinden, want hij lag op de grond. Een voorjaarsstorm had hem doen omwaaien. Hij had de greep op de aarde verloren.

De plek van de wond was moeilijk te vinden. Ze zat verstopt achter een heleboel vochtige bladeren en was aan het rotten.

De derde boom was ook erg geschrokken van de pijn en de leegte in zijn lijf, en hij rouwde om zijn verlies. Het eerste voorjaar toen de zon hem uitnodigde om te groeien, had hij gezegd: 'Dit jaar nog niet'. Toen de zon het tweede voorjaar weer terugkwam met de uitnodiging, had hij gezegd: 'Ja, zon, verwarm mij zodat ik mijn wond kan verwarmen. Mijn wond heeft warmte nodig, opdat ze weet dat ze erbij hoort'.

Toen de zon het derde voorjaar weer terugkwam, sprak de boom: 'Ja zon, laat mij groeien. Ik weet dat er nog zoveel te groeien is'.

De derde boom was ook moeilijk te vinden, want ik had niet verwacht dat hij zo groot en sterk zou zijn geworden.

Gelukkig heb ik hem herkend aan de dichtgegroeide wond, die vol trots in het zonlicht werd gehouden.

Uit: *Vingerafdruk van verdriet*,
Manu Keirse

.....

De boom, waarop wij uitkijken wanneer we buiten zitten of vanuit onze gastenkamers naar buiten kijken, zou zo maar de derde boom uit dit verhaaltje kunnen zijn. Deze boom met al z'n dorre en sterke takken. De boom die al vele tientallen- misschien wel honderden jaren- op dat plekje aan de Reest zijn vaste stek heeft. Diep verankerd met zijn wortels diep in de drentse grond, dagelijks drinkend uit de Reest, genietend van elk zonnestraaltje met uitzicht op Meppel en omgeving. Nog steeds stevig overeind ondanks alle wind, regen, storm, sneeuw of hagel.

Een veilige plek voor menige vogel of insect. Deze boom die al menig rouwkaart of foto versierd heeft. En die op zijn eigen wijze elke keer weer het zicht aan onze horizon kleur en sfeer geeft.

Ooit zei een van onze gasten, terwijl ze, zichtbaar ziek en vermoeid, naar buiten keek;

"Ik kijk naar die grote sterke boom daar in de verte, met z'n dorre en dode takken... zo symbolisch."

Toen waren we samen even stil, ieder met een andere gedachte, maar wel samen bij deze boom.